

Китоби Дониёл — яксаду ҳаштоду якум

Нидои нисфишабӣ ва нақши пешгӯёнаи Рум: ошкор сохтани рӯзҳои охир дар китоби Дониёл

Jeff Pippenger

2024-04-11

Дар боби ёздаҳуми Дониёл чандин сатри нубувват мавҷуд аст, ки ҳама бо шаш ояти охири он боб мутобиқат мекунад. Қисмате, ки бо таърихи ояти чиҳилум аз вақти охир дар соли 1989 то қонуни якшанбе дар ояти чиҳилу якум мутобиқат мекунад, ҳамон қисми нубувват аст, ки то рӯзҳои охир мӯҳр шуда буд. Он чиҳати мукаммали Дониёл аз Ваҳйи Исои Масеҳ аст, ки андаке пеш аз баста шудани муҳлати имтиёз кушода мегардад. Ояти дуюм Трампро муаррифӣ мекунад: охирин президенти ҷумҳуриҳо, охирин Президент, Президенте, ки ҳаштумин аст ва аз миёни он ҳафт аст; ва ӯ сарватмандтарин президент аст, ки вақте дар соли 2015 номзодии худро эълон кард, ба барангехтани глобалистон оғоз намуд. Ояти даҳум соли 1989-ро муайян месозад, ва оятҳои ёздаҳуму дувоздаҳум Ҷанги Украинаро, ки дар соли 2014 оғоз ёфт, бо пирӯзии Путин ва заволи баъдии ӯ муайян месозанд.

Оятҳои сиздах то понздаҳ сеюмин аз се ҷанги ояти чиҳилро тасвир мекунад, ки аз ғурупошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 оғоз мегардад, сипас ҷанги Украина меояд, ва баъд аз он Ҷанги Паниум, ки муборизаи берунии протестантизми муртадро дар Иёлоти Муттаҳида бар зидди глобалистони ҷаҳон намояндагӣ мекунад.

Протестантизми муртад ғолиб меояд ва муносибати иерархии иттиҳоди сегонаро барқарор месозад, ки он дар қонуни якшанбеи ба зудӣ фарорасанда амалӣ мегардад. Ҳайвон католикӣ аст, ва вай сари се қудрат мебошад, ки ҳамчун Изобал ва бо рамзҳои бисёри дигар тасвир шудааст. Вай он фоҳишаест, ки бар ҳайвон ҳукмронӣ мекунад ва бар он савор аст.

Пайғамбари козиб Иёлоти Муттаҳидаи Амрико, ки ба василаи шавҳараш Аҳъоб намояндагӣ мешавад; ӯ сари подшоҳии даҳгонаи аждаҳост. Ҷанги Паниум дар соли 200 то милод муборизаи зоҳирии байни глобализм ва протестантизми муртадро намунавӣ месозад. Муборизаи ботинӣ бо шӯриши соли 167 то милод намояндагӣ мешавад, ки баъдан бо аз нав тақдир кардани маъбад — чунон ки дар Ҳанукаи соли 164 то милод ёд мешавад — идома ёфт; ва пас аз он давраи аз соли 161 то милод то 158 то милод фаро расид, ки ба таври намунавӣ он вақтро нишон медиҳад, ки дар он Иёлоти Муттаҳида сурати иттиҳоди калисо ва давлатро, ки хоси католикизм аст, барпо менамояд, чунон ки аз ҷониби «иттиҳод» намояндагӣ мешавад.

Дар ояти сиздахум Урия Смит ба мо хабар медиҳад, ки чордах сол пас аз Ҷанги Рафия, Птоломей бар асари «майнапарастӣ ва фосикӣ» мемирад, ва писараш Птоломей Эпифан, ки он вақт кӯдаке ҷаҳор ё панҷсола буд, ҷойгузини ӯ мегардад. «Антиохус, дар ҳамин айём, пас аз он ки исёнро дар подшоҳии худ ғуру нишонд ва қисматҳои шаркиро ба итоат дароварда,

онҳоро мустақар сохт, барои ҳар гуна иқдом фориғ буд, ҳангоме ки Эпифани ҷавон ба тахти Миср нишаст». Пас аз он ки пирӯзии кӯтоҳумри Путин ба поён мерасад, Трамп омода хоҳад буд, ки бо подшоҳи нави тифли Миср рӯ ба рӯ шавад. Пеш аз он ки чунин кунад, ӯ дар дохили Иёлотӣ Муттаҳида «исёнеро фурӯ хоҳад нишонд».

Ҳангоме ки Трамп интиҳоб гардад, ӯ қонунҳоро ҷорӣ хоҳад кард, ки намунаи онҳо дар Санадҳои «Аҷнабӣ ва Фитна»-и соли 1798 пешакӣ нишон дода шудааст, ҳамчунин бо боздоштани «habeas corpus», чунон ки нахустин президенти ҷумҳуриҳо дар посух ба Ҷанги шаҳрвандӣ кард. Амалҳои ӯ ҳамчунин бо амалҳои президент Грант, ҳангоме ки ӯ бо Ку Клукс Клан сарукор гирифт, ва Ф. Д. Рузвелт, ҳангоме ки ӯ ҷопониён ва дигаронро дар Ҷанги дуҷониба ҷаҳон зиндонӣ кард, ва Патриот Акты Ҷорҷ Буши охири, пешакӣ намунасозӣ шудаанд.

Вай, чунон ки бо Селевкус буд, исёно дар Иёлотӣ Муттаҳида фурӯ хоҳад нишонд, ва он гоҳ ҷашмони худро сӯи «подшоҳи кӯдак»-и Миср хоҳад гардонд. Дар ин амал, вай бо Филиппи Мақдунӣ иттиҳод хоҳад баст, зеро Смит менависад: «Ҳамзамон, Филипп, подшоҳи Мақдун, бо Антиохус аҳд баст, то мулкҳои Птолемейро миёни худ тақсим кунанд, ҳар яке қасд дошт он қисматҳоро бигирад, ки ба ӯ наздиктар ва мувофиқтар буданд. Дар ин ҷо бархостане бар зидди подшоҳи ҷануб ба қадре буд, ки пешгӯиро ба иҷро расонад, ва, бешак, ҳамон воқеаҳо буданд, ки пешгӯӣ онҳоро дар назар дошт.»

Трамп бо миллатҳои НАТО (Созмони Милали Муттаҳид) иттиҳоди қавие барпо хоҳад кард, то ба масъалаи Русия ва ба печидагӣҳои ҳал кардани пайомадҳои сукути Путин расидагӣ намояд. Дар он вақт, мувофиқи ояти ҷордаҳум ва шарҳи Смит, «қудрати набе воридаи саҳна мегардад». Папагӣ барои ҳимояи Русия ва давлатҳои тобеи он аз ҳокимияти НАТО ва Иёлотӣ Муттаҳида миёнаравӣ хоҳад кард, ё чунон ки дар шарҳи Смит омадааст: «Рум суҳан гуфт; ва Сурия ва Мақдуния ба зудӣ дар симои ҳоби худ тағйироте дар ҳоли фаро расидан диданд. Румиён ба ҷонибдорӣи подшоҳи ҷавони Миср мувоҳида карданд ва бар он қотеъ буданд, ки ӯ бояд аз ҳалокате, ки Антиохус ва Филипп тарҳрезӣ карда буданд, ҳифз шавад. Ин дар соли 200 пеш аз милод буд ва яке аз аввалин мувоҳидаҳои муҳими румиён дар қорҳои Сурия ва Миср ба шумор мерафт.»

Рум, ғоҳишаи Сур, пас ба сурудхонӣ оғоз мекунад ва бо подшоҳони замин зино меварзад, пеш аз он ки ҳамон подшоҳон, ҳамагӣ ду оят баъдтар, ба иттиҳоди комили вай дароянд. Дар ҳамон замон, Ҷанги Панийум ба вукӯъ омад. Соли 200 то милод оғози сурудхонӣи ғоҳишаи Сурро муайян мекунад, ва вай инро дар робита ба ҳифзи Русия анҷом медиҳад, ки Иёлотӣ Муттаҳида ва Созмони Милали Муттаҳид нав ба тақсими он барои манфиати муштаракӣ худ мувофиқат кардаанд. Ғоҳиша бар ҳар дуи онҳо ғолиб меояд, вале сипас «ҷанги» Панийум руҳ медиҳад ва Иёлотӣ Муттаҳида бар Созмони Милали Муттаҳид пирӯз мешавад.

Ба таври рамзӣ, сию се сол баъд исёни Мӯдиин дар Иёлотӣ Муттаҳида оғоз меёбад. Ба таври рамзӣ, се сол баъд аз он, азнавтақдиси ба истилоҳ протестантизм ва Ҷумҳурии конститутсионӣ, чунон ки аз ҷониби Ҳанукка намоёндагӣ мешавад, барқарор мегардад. Ба таври рамзӣ, се сол баъд аз он, даврае, ки бо иттиҳоди яҳудиён бо Рум ифода меёбад, оғоз

мегардад.

Ҳаракатҳои охири босуръат хоҳанд буд; пас таърихе, ки дар оятҳо бо чилу ҳашт сол муаррифӣ шудааст, силсилаи рӯйдодҳои босуръатро тасвир мекунад, ки нубувват ба таври мушаххас онҳоро ҳамчун оғозёбанда дар вақти охир дар соли 1989 муайян кардааст, ва пас аз он ҷанги дуҷуми оятҳои ёздаҳ ва дувоздаҳ дар соли 2014 меояд, ва баъд аз он соли 2015, вақте ки Трамп номзадии худро ба мақоми президент эълон кард, ва ба ин тартиб кори нубуввати худро дар барангехтани глобализм оғоз намуд. Ҳамин ки Трамп кори фурӯ нишондани Ҷанги шаҳрвандиро, ки аллакай оғоз ёфтааст, оғоз кунад, ӯ барои иттиҳод бо Созмони Милали Муттаҳид (НАТО — Филиппи Макдунӣ) кӯшиш хоҳад кард, ва Рум ба сурудхонӣ оғоз хоҳад намуд. Иттиҳоди кӯшишшуда ба мубориза барои бартарӣ миёни он ду қувва табдил меёбад, ки бо Ҷанги Паниум муаррифӣ шудааст.

Паниум, пас, аломати ояти сиздаҳ аст, ки дар он ҳаракатҳои ниҳони босуръате, ки пеш аз қонуни якшанбе меоянд, оғоз меёбанд. Ҳамаи анбиё бештар дар бораи анҷоми ҷаҳон сухан гуфтаанд, аз он замоне ки худ дар он мезистанд, ва Исо, албатта, бузургтарини ҳамаи анбиё буд. Андак пеш аз салиб, ки тимсоли қонуни якшанбе аст ва онро ояти шонздаҳум тасвир мекунад, Исо бо шогирдони Худ ба Паниум сафаре кард. Замони будани Ё дар он ҷо ва дарсҳое, ки дар он ҷо баён намуд, бо Ҷанги Паниуми наздикшаванда мувофиқат доранд. Дар тӯли таърих Паниум чандин ном доштааст, ва дар замони Масеҳ номи Паниум Қайсарияи Филиппӣ буд.

«Исо ва шогирдонаш ҳоло ба яке аз шаҳрҳои атрофи Қайсарияи Филиппӣ омада буданд. Онҳо аз ҳудуди Ҷалил берун буданд, дар минтақае ки бутпарастӣ ҳукмфармо буд. Дар он ҷо шогирдон аз таъсири ҳукмрони яҳудият дур карда шуда, ба парастии бутпарастона наздиктар оварда шуданд. Дар гирду атрофи онҳо шаклҳои хурофоте намоён буданд, ки дар ҳамаи қисматҳои ҷаҳон вучуд доштанд. Исо меҳост, ки дидани ин чизҳо онҳоро водор созад, то масъулияти худро дар назди бутпарастон эҳсос намоянд. Дар давоми будубоши Худ дар он минтақа, Ё кӯшиш мекард аз таълими мардум канора ҷӯяд ва Худро бештар ба шогирдонаш бахшад.»

«Ё меҳост ба онҳо дар бораи азобҳое, ки Ёро интизор буданд, бигӯяд. Аммо пеш аз он танҳо рафт ва дуо гуфт, то дилҳои онҳо барои қабул кардани суханонаш омода гарданд. Вақте ки ба назди онҳо баргашт, дарҳол он чиро, ки меҳост баён кунад, ба онҳо нагуфт. Пеш аз ин, ба онҳо фурсат дод, то имони худро ба Ё эътироф намоянд, то барои озмоиши оянда қувват ёбанд. Ё пурсид: “Мардум Маро, Писари Одамо, кӣ мегӯянд?”»

Мутаассифона, шогирдон маҷбур шуданд иқрор намоянд, ки Исроил Масеҳи худро нашинохтааст. Албатта, баъзеҳо, вақте мӯъҷизаҳои Ёро диданд, Ёро Писари Довуд эълон карда буданд. Анбӯҳе, ки дар Байт-Сайдо сер карда шуда буданд, меҳостанд Ёро Подшоҳи Исроил эълон кунанд. Бисёре омода буданд Ёро ҳамчун пайғамбар бипазиранд; аммо бовар намекарданд, ки Ё Масеҳ аст.

«Исо акнун саволи дуҷумро, ки ба ҳуди шогирдон марбут буд, пеш гузошт: “Лекин шумо Маро кӣ мегӯед?” Петрус ҷавоб дод: “Ту Масеҳ ҳастӣ, Писари Худои зинда.”»

«Аз ибтидо, Петрус ба Исо чун ба Масеҳ имон оварда буд. Бисёре дигарон, ки аз мавъизаи Яҳёи Таъмиддиханда мутмаин гардида, Масеҳро пазируфта буданд, ҳангоме ки ӯ зиндонӣ карда шуд ва ба қатл расонида шуд, нисбат ба рисолати Яҳё ба шак оғоз карданд; ва акнун онҳо низ шубҳа мекарданд, ки оё Исо ҳамон Масеҳ аст, ки муддати дароз интизораш буданд. Бисёре аз шогирдон, ки бо шавқи сӯзон интизор буданд, ки Исо ҷойгоҳи Худро бар тахти Довуд ишғол кунад, вақте дарёфтанд, ки ӯ чунин қасде надорад, Ӯро тарк карданд. Аммо Петрус ва ҳамроҳонаш аз садоқати худ рӯй нагардонданд. Рафтори ноустувори онҳое, ки дирӯз ситоиш мекарданду имрӯз маҳкум менамоянд, имони пайрави ҳақиқии Наҷотдихандаро барҳам надод. Петрус эълон намуд: “Ту Масеҳ ҳастӣ, Писари Худои зинда.” Ӯ мунтазир нашуд, ки шарафҳои подшоҳона Парвардигорашро тоҷгузорӣ намоянд, балки Ӯро дар ҳолати фурӯтани ӯ қабул кард.»

«Петрус имони дувоздаҳ нафарро баён карда буд. Бо вучуди ин, шогирдон ҳанӯз аз фаҳмидани рисолати Масеҳ бисёр дур буданд. Муҳолифат ва таҳрифи коҳинон ва пешвоён, ҳарчанд наметавонист онҳоро аз Масеҳ рӯйгардон созад, ба ҳар ҳол онҳоро ба ҳайрати бузург меовард. Онҳо роҳи худро равшан намедиданд. Таъсири тарбияи ибтидоии онҳо, таълимоти раббӣ ва қуввати анъана ҳанӯз назари онҳоро аз ҳақиқат бозмедошт. Гоҳ-гоҳ аз ҷониби Исо шуоъҳои гаронбаҳои нур бар онҳо медурахшид, вале аксаран онҳо мисли касоне буданд, ки дар миёни сояҳо дастмолӣ мекунанд. Аммо дар ҳамин рӯз, пеш аз он ки онҳо рӯ ба рӯи озмоиши бузурги имони худ оварда шаванд, Рӯҳулқудс бо қудрат бар онҳо қарор гирифт. Барои андаке ҷашмони онҳо аз «чизҳое ки дида мешаванд» баргардонидида шуд, то «чизҳое ки дида намешаванд»-ро бубинанд. 2 Қўринтиён 4:18. Дар зери ниқоби инсоният онҳо ҷалоли Писари Худоро дарёфтанд.»

Исо ба Петрус ҷавоб дода, гуфт: «Хушо ту, эй Шимъун ибни Юнус, зеро инро на ҷисму хун бар ту ошкор кардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст».

«Ҳақиқате ки Петрус иқрор карда буд, асоси имони имондор аст. Он ҳамон чизест, ки ҳуди Масеҳ онро ҳаёти ҷовидонӣ эълон намудааст. Аммо соҳиб будан ба ин дониш барои худситой ҳеҷ асосе набуд. Ба Петрус он на ба воситаи ҳикмат ё неқўии ҳуди ӯ ошкор гардида буд. Башар ҳаргиз наметавонад аз ҳуди худ ба маърифати илоҳӣ бирасад. «Он аз осмон баландтар аст; ту чӣ метавонӣ кард? Аз дӯзах амиқтар аст; ту чӣ метавонӣ донист?» Айюб 11:8. Фақат рӯҳи фарзандхонӣ метавонад умқиёти Худоро, ки «ҷашм надидааст, ва гӯш нашунидааст, ва ба дили инсон наомадааст», бар мо ошкор созад. «Аммо Худо онҳоро ба мо ба воситаи Рӯҳи Худ ошкор кардааст; зеро Рӯҳ ҳама чизро, ҳатто умқиёти Худоро, тафтиш мекунад.» 1 Қўринтиён 2:9, 10. «Сирри Худованд назди тарсандагонӣ Ёст;» ва он ки Петрус ҷалоли Масеҳро дарк намуд, далеле буд бар он ки ӯ «аз ҷониби Худо таълим ёфта» буд. Забур 25:14; Юҳанно 6:45. Оре, ба ростӣ, «Хушо ту, эй Шимъун Бар-Юно, зеро на ҷисм ва хун инро ба ту ошкор кардааст».

Исо идома дода гуфт: «Ва Ман низ ба ту мегӯям, ки ту Петрус ҳастӣ, ва бар ин саҳра Ман Калисои Худро бино хоҳам кард; ва дарвозаҳои дӯзах бар он ғолиб нахоҳанд омад». Калимаи «Петрус» маънои сангро дорад,—санги ғелон. Петрус он саҳрае набуд, ки калисо бар он бунёд ёфта бошад. Вақте ки ӯ Худованди худро бо лаънат ва қасам инкор

кард, дарвозаҳои дӯзах бар ӯ ғолиб омаданд. Калисо бар Он Касе бино шуда буд, ки дарвозаҳои дӯзах бар ӯ ғолиб омада наметавонистанд.

«Садсолаҳо пеш аз омадани Начотдиҳанда, Мусо ба Санги начоти Исроил ишора карда буд. Забурнавис дар бораи “Санги қуввати ман” суруд хонда буд. Ишаё навишта буд: “Пас Худованд Худо чунин мегӯяд: Инак, Ман дар Сион сангеро барои таҳкурси мениҳам, санги санчидашуда, санги ғӯшаи гаронбаҳо, таҳкурсии устувор.” Такрори Шариат 32:4; Забур 62:7; Ишаё 28:16. Худи Петрус, ки бо илҳом менавишт, ин нубувватро ба Исо татбиқ мекунад. ӯ мегӯяд: “Агар чашида бошед, ки Худованд неқӯст; ва назди ӯ омада, ки санги зинда аст, гарчанде аз ҷониби одамон рад шудааст, аммо назди Худо баргузида ва гаронбаҳост, шумо низ, ҳамчун сангҳои зинда, ба хонаи рӯҳонӣ бино карда мешавед.” 1 Петрус 2:3–5, R. V.»

«Зеро ҳеҷ кас наметавонад бунёде ҷуз он чи гузошта шудааст, бинад, ки он Исои Масеҳ аст». 1 Қўринтиён 3:11. «Бар ин сахра», — гуфт Исо, — «калисои Худро бино хоҳам кард». Дар ҳузури Худо ва ҳамаи мавҷудоти осмонӣ, дар ҳузури лашкари нонамоёни дӯзах, Масеҳ калисои Худро бар Сахраи зинда бино намуд. Он Сахра Худи ӯст, — ҷисми худи ӯ, ки барои мо шикаста ва кӯфта шуд. Бар зидди калисое ки бар ин бунёд сохта шудааст, дарвозаҳои дӯзах ғолиб нахоҳанд омад.

«Чӣ қадар нотаваҷиб менамуд калисо, вақте ки Масеҳ ин суҳанонро гуфт! Танҳо як гурӯҳи андаки имондорон вучуд дошт, ки бар зидди онҳо тамоми қудрати девҳо ва одамони шарир равона мешуд; аммо пайравони Масеҳ набояд тарсиданд. Бар Рӯҳи қуввати худ биноёфта, онҳо наметавонистанд сарнагун гарданд.

«Дар давоми шаш ҳазор сол, имон бар Масеҳ бино ёфтааст. Дар давоми шаш ҳазор сол селҳо ва тўфонҳои ғазаби шайтонӣ бар Санги начоти мо кӯфтаанд; аммо он беҳаракат меистад.

«Петрус он ҳақиқатро баён карда буд, ки пояи имони калисо мебошад, ва Исо акнун ўро ҳамчун намояндаи тамоми ҷамоати имондорон гирифта дошт. ӯ гуфт: “Ва ба ту калидҳои Малакути Осмонро хоҳам дод; ва он чи ту бар замин бибандӣ, дар осмон баста хоҳад шуд; ва он чи ту бар замин бикшӣ, дар осмон кушода хоҳад шуд.”»

«“Калидҳои Малакути Осмон” суҳанони Масеҳанд. Ҳамаи суҳанони Навиштаҳои Муқаддас аз онӣ ӯянд, ва дар ин ҷо онҳо дарбар гирифта шудаанд. Ин суҳанон қудрат доранд, ки осмонро бикшоянд ва бибанданд. Онҳо шароитро эълон мекунанд, ки бар асоси он одамон пазируфта ё рад карда мешаванд. Бинобар ин, кори касоне ки каломи Худоро мавъиза мекунанд, бӯи ҳаёт барои ҳаёт ё марг барои марг аст. Ба онҳо рисолате воғузор шудааст, ки бо натиҷаҳои абадӣ гаронбор аст.

«Начотдиҳанда кори Инчилро ба Петрус ба таври инфиродӣ воғузор накард. Дар замони баъдӣ, ӯ суҳанонро, ки ба Петрус гуфта шуда буданд, такрор намуда, онҳоро бевосита ба калисо татбиқ кард. Ва ҳамин мазмун, дар ҷавҳари худ, инчунин ба он дувоздаҳ нафар ҳамчун намояндагони ҷисми имондорон гуфта шуд. Агар Исо ягон ваколати махсусро ба яке аз шогирдон болотар аз дигарон воғузор карда буд, мо онҳоро ин қадар зуд-зуд дар баҳс намеёфтем, ки кадоме аз онҳо бузургтарин аст. Онҳо ба иродаи Устоди

худ итоат мекарданд ва он касеро, ки Ў баргузида буд, эҳтиром менамуданд.»

«Ба чои он ки касеро сари онҳо таъйин намояд, Масеҳ ба шогирдон гуфт: “Шумо Раббӣ хонда нашавед;” “ва устодон номида нашавед, зеро Устоди шумо якест, яъне Масеҳ.” Матто 23:8, 10.»

«Сари ҳар мард Масеҳ аст». Худо, ки ҳама чизро зери поҳои Наҷотдиҳанда ниҳод, «Ўро бар ҳама чиз барои калисо сар таъйин кард, ки он Бадани Ўст, камоли Ў, ки ҳамаро дар ҳама чиз пур месозад». 1 Қўринтиён 11:3; Эфсўсиён 1:22, 23. Калисо бар Масеҳ ҳамчун бар таҳкурсии худ бино ёфтааст; он бояд ба Масеҳ ҳамчун ба Сари худ итоат намояд. Он набояд ба инсон така кунад ва ё аз чониби инсон идора шавад. Бисёриҳо даъво мекунанд, ки мақоми эътимод дар калисо ба онҳо ихтиёр медиҳад, то амр кунанд, ки дигарон ба ҷӣ бояд имон оваранд ва ҷӣ бояд кунанд. Худо ин даъворо тасдиқ намекунад. Наҷотдиҳанда эълон менамояд: «Ҳамаи шумо бародаред». Ҳама ба васваса гирифта мешаванд ва ба иштибоҳ моиланд. Мо наметавонем барои роҳнамоӣ ба ҳеҷ мавҷуди ғайӣ така кунем. Сангпори имон ҳузури зиндаи Масеҳ дар калисост. Бар ин ҳатто заифтаринҳо метавонанд така намоянд, ва онҳое ки ҳудро қавитарин мешуморанд, заифтарин хоҳанд баромад, магар он ки Масеҳро қуввати худ гардонанд. «Малъун аст он касе ки ба инсон така мекунад ва ҷисмро бозуи худ месозад». Худованд «Санг аст; кори Ў комил аст». «Хушо ҳамаи онҳое ки бар Ў таваккал мекунанд». Ирмийё 17:5; Такрори Шариат 32:4; Забур 2:12.

«Пас аз эътирофи Петрус, Исо ба шогирдон фармуд, ки ба ҳеҷ кас нагӯянд, ки Ў Масеҳ аст. Ин фармон аз он сабаб дода шуд, ки муҳолифати қатъии котибон ва фарисиён мавҷуд буд. Беш аз ин, мардум, ва ҳатто ҳуди шогирдон, дар бораи Масеҳ чунин тасаввуроти ботиле доштанд, ки эълони оммавии Ў ба онҳо ҳеҷ гуна мафҳуми дурусте дар бораи ҳислат ё кори Ў намерод. Аммо Ў рӯз ба рӯз Худо ба онҳо ҳамчун Наҷотдиҳанда ошкор мекард, ва ба ин васила меҳост ба онҳо дар бораи Ў ҳамчун Масеҳ мафҳуми дуруст ато намояд.»

«Шогирдон ҳанӯз ҳам интизор буданд, ки Масеҳ чун подшоҳи заминӣ салтанат кунад. Ҳарчанд Ў нияти Худо муддати дароз пинҳон дошта буд, онҳо бовар доштанд, ки Ў ҳамеша дар камбағалӣ ва ноошной нахоҳад монд; вақт наздик буд, ки Ў подшоҳии Худо барқарор намояд. Ин ки нафрати қоҳинон ва раббӣён ҳаргиз мағлуб нахоҳад шуд, ин ки Масеҳ аз чониби халқи Худо рад хоҳад шуд, ҳамчун фиребгар маҳкум гардида, ҳамчун бадкор маслуб хоҳад шуд, — чунин андешаро шогирдон ҳеҷ гоҳ ба ҳаёл ҳам наоварда буданд. Вале соати қудрати зулмот наздик мешуд, ва Исо бояд ба шогирдонаш низоъро, ки дар пеши рӯ доштанд, ошкор менамуд. Ў андӯхгин буд, зеро аз пеш озмоишно медид». Орзуи асрҳо, 411–415.

Ояти шонздаҳуми Дониёл ёздаҳ қонуни якшанбеи ба наздикӣ ояндаро дар Иёлотӣ Муттаҳида ифода мекунад. Каме пеш аз соати он «заминларза» номзадоне, ки мекӯшанд дар миёни яксаду чилу чор ҳазор бошанд, аз ҳоби худ бедор карда мешаванд. Он ҷӣ онҳоро бедор мекунад, паёми нубувватист. Дар он лаҳза ду табақа зоҳир мегардад, ва чунон ки дар масали даҳ бокира тасвир шудааст, як табақа дар зарфҳо равшан дорад, табақаи дигар надорад. Оятҳои сиздаҳ то понздаҳуми Дониёл ёздаҳ на танҳо таърихи нубувватиро, ки пеш

аз қонуни якшанбе меояд, ифода мекунанд, балки онҳо ҳамчунин «паём»-ро ифода мекунанд, ки дар заминаи масали даҳ бокира, ҳамон «равған» аст, ки хирадмандон онро хоҳанд дошт, то мӯҳри Худоро қабул кунанд ва дар соати заминларзаи бузург ҳамчун парчам боло бардошта шаванд. Ин мақолаҳо акнун ба авҷи ҳамаи мақолаҳо расидаанд, зеро паёме, ки дар дохили ин оятҳо ифода шудааст, ҳамон равғани тиллоист, ки аз тариқи ду найчаи тиллоӣ поён рехта мешавад.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«То даме ки онҳое ки ба ҳақиқат иқрор мешаванд, ба шайтон хизмат мекунанд, сояи ҷаҳаннамии ӯ назарҳои онҳоро аз Худо ва осмон хоҳад бурид. Онҳо мисли касоне хоҳанд буд, ки муҳаббати аввалини худро аз даст додаанд. Онҳо наметавонанд воқеиятҳои абадиро бубинанд. Он чи Худо барои мо тайёр кардааст, дар Закариё, бобҳои 3 ва 4, ва 4:12–14 тасвир шудааст: “Ва боз ҷавоб дода, ба вай гуфтам: Ин ду шояи зайтун, ки ба воситаи ду кубури тиллоӣ равғани тиллоиро аз худ ҳолӣ мекунанд, чистанд? Ва ӯ ба ман ҷавоб дода гуфт: Оё намедонӣ, ки инҳо чистанд? Ва ман гуфтам: Не, эй оғоям. Пас ӯ гуфт: Инҳо он ду тадҳиншудаанд, ки назди Худованди тамоми замин меистанд.”»

«Худованд пур аз васоил аст. Ӯ аз ҳеҷ гуна имконот танқисӣ надорад. Маҳз аз сабаби норасоии имони мо, замингарии мо, суханони сабукмоӣ мо, беимонии мо, ки дар гуфтори мо зоҳир мегардад, сояҳои тира гирди мо ҷамъ меоянд. Масеҳ дар калом ё дар ҳислат ҳамчун Он Касе ки тамоман дилписанд аст ва аз даҳ ҳазор баргузидатарин аст, ошкор намегардад. Вақте ки ҷон қонеъ мешавад, ки худро ба ботил боло бардорад, Рӯҳи Худованд барои он кам коре карда наметавонад. Диди кӯтоҳбинонаи мо сояро мебинад, аммо ҷалоли он сӯро дида наметавонад. Фариштагон ҷор бодро нигоҳ доштаанд, ки ҳамчун аспӣ хашмгине тасвир шудаанд, ки меҳоҳад худро раҳонад ва бар рӯи тамоми замин тохта гузарад ва дар роҳи худ харобӣ ва марг оварад.»

«Оё мо дар ҳуди канори олами абадӣ хоб равем? Оё мо кунду сард ва мурда бошем? Оҳ, кош дар калисоҳои мо Рӯҳ ва нафаси Худо ба қавми Ӯ дамида мешуд, то ки онҳо бар пойҳои худ биистанд ва зинда гарданд. Мо бояд бубинем, ки роҳ танг аст, ва дарвоза низ танг. Аммо ҳангоме ки мо аз дарвозаи танг мегузарем, фароҳии он ҳадду қанор надорад». Manuscript Releases, ҷилди 20, 217.

«Он масхшудагоне, ки назди Худованди тамоми замин истодаанд, ҳамон мақомеро доранд, ки замоне ба шайтон ҳамчун қарруби сояфкан дода шуда буд. Ба воситаи мавҷудоти муқаддасе, ки тахти Ӯро иҳота кардаанд, Худованд бо соқинони замин пайваста иртиботро нигоҳ медорад. Рағғани тиллоӣ файзеро ифода мекунад, ки Худо бо он ҷароғҳои имондоронро таъмин месозад, то ки онҳо на ларзида хомӯш шаванд. Агар ин рағғани муқаддас аз осмон дар паёмҳои Рӯҳи Худо рехта намешуд, омилҳои шарорат бар одамон қомилан ҳукмронӣ мекарданд.

Вақте ки мо пайғомҳоро, ки Ӯ ба мо мефиристад, қабул намекунем, Худо беҳурмат карда мешавад. Бо ин мо он рағғани тиллоиро, ки Ӯ меҳоҳад ба ҷонҳои мо бирезад, то ба касоне ки дар ториқӣ ҳастанд расонда шавад, рад менамоем. Вақте ки нидо баланд

шавад: «Инак, домод меояд; берун оед, то ўро пешвоз гиред», онҳое ки равғани муқаддасро қабул накардаанд, ки ғайзи Масеҳро дар дилҳои худ парвариш накардаанд, чун бокираҳои беақл хоҳанд ёфт, ки барои пешвози Худованди худ омода нестанд. Онҳо дар худ қудрате надоранд, ки равғанро ба даст оваранд, ва ҳаёти онҳо валангор мегардад. Аммо агар Рӯҳи Муқаддаси Худо талаб карда шавад, агар мо, чунонки Мусо илтиҷо намуд, зорӣ кунем: «Чалоли Худо ба ман нишон деҳ», муҳаббати Худо дар дилҳои мо рехта хоҳад шуд. Ба воситаи қубурҳои тиллоӣ, равғани тиллоӣ ба мо расонда хоҳад шуд. «На бо қувва ва на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо». Бо пазируфтани шуоъҳои дурахшони Офтоби Адолат, фарзандони Худо ҳамчун ҷароғҳо дар ҷаҳон медурахшанд». Review and Herald, July 20, 1897.